

Sydämen vahvistukseksi

Jokaisella on jonkinlainen suhde tai side omaan kotikirkkoonsa. Siihen voi liittyä kokemus, muisto, jopa tuoksu. Omasta lapsuuden kotikirkosta Haapajärveltä minulla on tällainen muisto. Lapsena meitä käytettiin kohtalaisen usein jumalanpalveluksessa, mutta oikeastaan muistan noista varhaisista kirkkokäynneistä vain urkujen soinnin ja tunnelman. Tämä varhainen jälki palautui mieleeni tuossa kesän kynnyksellä, kun nenääni tulvahti jostakin kamferintipan tuoksun.

Siinä hetkessä palasin alle kouluikäisenä takaisin Haapajärven kirkon penkkiin. Nimittäin 80-luvun alussa kirkossa istui vielä huivipäisiä mummoja, joilla oli mukanaan sokeripala ja kamferipullo heikotusta varten. Ja tuo tuoksu aina silloin tällöin kirkossa pölähti pienen pojan nenään.

Muistoja on monenlaisia ja monesti aivan pieni ja yllättävä asia avaa useamman aukeaman muistojen kirjasta. Samankaltaisia muistoja taitaa olla monella.

Sellaisia, jotka vievät ajassa taaksepäin, vaikkapa sinne tuttuun kirkonpenkkiin. Saamme ajatella, että nuo muistot ovat nyt lahjaa, jota kiitollisuudella ja kenties myös kaipauksella muistelemme.

Kirkko on meille paikkana erityinen. Edelleen se on paikka, jossa syntyy läpi elämän säilyviä muistoja. Vähän samalla tavalla, kuin siinä kamferipullon kyljessä luki ennen ”Sydämen toiminnan virkistämiseen”, ajattelempa kirkkoa paikkana, jossa omaa sydäntämme, sieluumme ja uskonelämäämme vahvistetaan ja rakennetaan. Se on paikka, koti, josta löydämme elämän eri vaiheissa lohdutuksen ja ilon. Saamme iloita kodista, seurakunnan kodista, oli se sitten uusi tai vanha. Saamme kiittää Jumalaa, että meillä on paikka, jossa saamme tulla hänen eteensä ja kokea hänen läheisyyttään.

Jukka Kesola
Kappalainen

